

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 roku w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. przeciwko J. P. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w pkt 1. zasądził od J. P. na rzecz powódki kwotę 3.365,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, zaś w pkt 2. oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto Sąd w pkt 3. zasądził od J. P. na rzecz powódki kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a także w pkt 4. zasądził od Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego G. F. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej brutto udzielonej pozwanej z urzędu, zaś w pkt 5. przyjął koszty sądowe w ciężar Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w części zasądzonej od J. P. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. kwotę 3.365,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz w części zasądzonej od pozwanej na rzecz powódki kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. w punkcie 1 i 3 wyroku. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- błędną ocenę opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu czynszów za lokale mieszkalne i użytkowe poprzez uznanie jej za wyłączną podstawę zaskarżonego orzeczenia, podczas, gdy wnioski sformułowane przez biegłego obarczone są wadami, wynikłymi na skutek oparcia się podczas ich formułowania na niepełnym materiale dowodowym;
- wskutek przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez zaniechanie rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz uwzględnienia w należyтым stopniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy dokonaniu ustaleń faktycznych oraz oceny wiarygodności dowodów, które wyrażało się w chybnym przyjęciu, że uchwały Rady Nadzorczej, karty użytkowników oraz opinia biegłego stanowią dowody, wskazujące na wysokość żądane) kwoty od pozwanej;
- poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w związku z wydaniem orzeczenia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy;

a) art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z dokumentów oraz zeznań świadków, podczas, gdy zebrany materiał dowodowy był niewystarczający i nie dawał podstaw do uznania powództwa;

b) art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. rzekomego zadłużenia pozwanej względem spółdzielni;

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej i faktycznej rozstrzygnięcia oraz przyczyn, dla których Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej;

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1¹ w zw. z art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego niezastosowanie do oceny uchwał Rady Nadzorczej ustalającej wysokość poszczególnych składników kosztów utrzymania lokalu i w konsekwencji przyjęcie, że należności z tytułu opłat eksploatacyjnych są ustalone w prawidłowej wysokości.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

a także . Przyznanie pełnomocnikowi kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu za obie instancje, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom strony apelującej, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jako że ewentualne wady uzasadnienia mogą utrudnić w stopniu znacznym, lub też wręcz zniweczyć możliwość przesłedzenia toku rozumowania sądu a quo, a tym samym, zbędne byłoby odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji.

Zarzut ten nie jest zasadny. Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym

w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a to dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Wszystkie dowody Sąd Rejonowy szczegółowo omówił, ocenił ich wiarygodność i odniósł do ustalonych faktów,

a także wskazał przyczyny, które legły u podstaw oddalenia wniosków dowodowych strony pozwanej. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia.

Przechodząc do pozostałych zarzutów apelacji, wskazać należy, że sprowadzają się one do podważenia stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powódka udowodniła wysokość dochodzonego roszczenia. W ocenie skarżącej z takim stanowiskiem Sądu I instancji nie można się zgodzić, albowiem w przedmiotowym postępowaniu nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem strony apelującej zebrany w sprawie materiał dowodowy na skutek bezpodstawnie oddalonych wniosków dowodowych strony pozwanej był niepełny, i nie dawał podstaw do czynienia na jego podstawie jakichkolwiek ustaleń i wyprowadzania wniosków poprzez opinię biegłego, która w tych okolicznościach błędnie została uznana przez Sąd I instancji za wyczerpującą i rzetelną. Strona skarżąca podniosła jednocześnie, że nadal kwestionuje kwotę związaną z rozliczeniem ciepłej wody, z uwagi na złą regulację na węźle cieplnym i brak legalizacji wodomierzy, podtrzymując swoje stanowisko, iż biegły w swej opinii nie mógł w sposób prawidłowy odnieść się do powyższej kwestii, z uwagi na brak rachunków z wodomierzy jednostkowych oraz brak protokołu wymiany wodomierza. Spółdzielnia nie przedstawiła także szczegółowej kalkulacji stawki opłat obciążających pozwaną, opierając się jedynie na kalkulacjach dotyczących całej nieruchomości oraz uchwałach, które w ocenie pozwanej wprowadzały stawki według zasady niezgodnej z obowiązującymi przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Zdaniem apelującej opłaty czynszowe i koszty mediów ponoszone indywidualnie przez pozwaną na lokal (...) są nieadekwatne do zajmowanej powierzchni i nazbyt wysokie w porównaniu do kosztów, jakie ponoszą lokatorzy innych spółdzielni będący właścicielami lokali o porównywalnej powierzchni użytkowej.

Z powyższą argumentacją pozwanej nie można się zgodzić. Stanowi ona de facto powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Zarzuty zaś uznać należało za chybione. W ocenie Sądu Okręgowego, apelująca nie zdołała przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Skarżąca nie przedstawiła argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zważyć należy, iż Sąd rozstrzygając w przedmiocie niniejszej sprawy oparł się między innymi na prawomocnych uchwałach Rady Nadzorczej powodowej Spółdzielni, z których wynikały stawki opłat należnych za korzystanie z lokalu i jako takie wiążą ona wszystkich członków Spółdzielni, a także pozwaną. Wskazać również należy, iż Sąd Rejonowy nie był władny orzekać w przedmiocie stawek przyjętych uchwałami powodowej Spółdzielni. O ile bowiem przepisy o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2013.1222 j.t.) przewidują możliwość zaskarżania uchwał organów spółdzielni walnego zgromadzenia i rady nadzorczej, to Sądem I instancji rzeczowo właściwym do orzekania w tym zakresie jest Sąd Okręgowy. W zakresie oceny wysokości zgłoszonego przez powodową Spółdzielnię roszczenia i wyjaśnienia zasadniczych wątpliwości, które się pojawiły w rozpoznawanej sprawie wymagane były wiadomości specjalne, które do sprawy mogły być wprowadzone wyłącznie poprzez opinię biegłego, co potwierdziła także sama apelująca, wnosząc w toku postępowania o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Wbrew stanowisku strony skarżącej opinia biegłego z zakresu rachunkowości była miarodajna do poczynienia ustaleń w spornym zakresie. Sąd Okręgowy w całości podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, nie dostrzegając w tym zakresie żadnych uchybień. Wskazać przy tym należy, że opinia biegłego podlega ocenie przy uwzględnieniu szczególnych dla tego dowodu kryteriów, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak SN w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie IV CSK 135/13, LEX nr 1405234 oraz w wyroku z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawie II CSK 229/08, LEX nr 527196). Jeśli opinia nie wytrzymuje krytyki przy uwzględnieniu tych przesłanek, a zatem wydana została przez biegłego poza jego specjalnością, przy zastosowaniu wadliwych metod badawczych, to winna być przez Sąd zdyskwalifikowana jako dowód nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sporu i to nawet wtedy, gdy uchybień opinii nie dostrzeże żadna ze stron. Podnieść zatem należy, że sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ją ocenić, podobnie jak inne dowody zebrane w sprawie. Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodu z opinii biegłego, Sąd Okręgowy w pełni podziela i nie dostrzega w niej żadnej nieprawidłowości. Sąd I instancji słusznie uznał, że przedmiotowa opinia biegłego w całym swoim zakresie była rzetelna oraz zawierała pełne, kompleksowe, fachowe i rzeczowe ustosunkowanie się do postawionej tezy dowodowej. Przedstawione przez biegłego wnioski są jasne, stanowcze i logiczne i tym samym nie budzą wątpliwości również Sądu Okręgowego. Biegły w sposób wyczerpujący odniósł się również do zarzutów zgłaszanych przez stronę pozwaną. W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił zgłoszone przez pozwaną wątpliwości, w szczególności dotyczące prawidłowo naliczonej wysokości opłaty za przedmiotowy lokal nr (...) położony w Ł. przy ul. (...). Biegły w sposób wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko i brak było przesłanek do jej nieuwzględnienia. Wskazać przy tym należy, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza samo przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Tymczasem treść apelacji takich zarzutów nie zawiera. Poprawność wniosków

wydanej w sprawie opinii biegłego strona apelująca kwestionowała przez pryzmat dowodów pominiętych przez Sąd I instancji, które zdaniem apelującej miały istotne znaczenie dla prawidłowości wydania opinii i rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem wbrew stanowisku strony apelującej rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie oddalenia zgłoszonych w toku postępowania wniosków dowodowych strony pozwanej było prawidłowe. Jednocześnie wskazać należy, że w niniejszej sprawie wywiedziona przez pozwaną apelacja nie zawiera wprost sformułowanego wniosku o rozpoznanie wskazanego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w trybie art. 380 k.p.c. Nadto po wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych pełnomocnik pozwanej nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie 162 k.p.c. W opisanym stanie rzeczy wskazać należy, iż skarżąca nie może skutecznie zarzucić w apelacji uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych. Jeśli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt VI ACa 1079/13, LEX nr 1477383).

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Wbrew twierdzeniom apelującej powód wykazał zarówno zasadność wysokości dochodzonego roszczenia. Twierdzenia powoda znalazły bowiem potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, które stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i wydanego rozstrzygnięcia, a które nie zostało skutecznie podważone rozpoznawaną apelacją. Faktyczna wysokość opłat za lokal numer (...) położony w Ł. przy ul. (...) wynikała z opinii biegłego, który potwierdził wysokość dochodzonego przez powódową Spółdzielnię roszczenia. Z opinii tej wynikało, że pozwana została rzeczywiście obciążona kosztami poniesionymi przez powódkę stosownie do metrażu jej lokalu, których wysokość w okresie od 1 października 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku z uwzględnieniem kosztów wymiany dźwigu w bloku nr 385 oraz remontu i docieplenia budynków (...) oraz uwzględnieniem stawki naliczonej na odpis na fundusze remontowe i celowe wynosi 3365,92 zł. Odmienne stanowisko prezentowane we wniesionej apelacji stanowi jedynie wyraz przyjętej przez pozwaną linii obrony, która nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

Chybiony był również zarzut naruszenia art. 4 ust. 1¹ w zw. z art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego niezastosowanie. Zmierzał on podważenia oceny uchwał Rady Nadzorczej ustalającej wysokość poszczególnych składników kosztów utrzymania lokalu, które w ocenie apelującej wprowadzały stawki według zasady niezgodnej z obowiązującymi przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Tymczasem w niniejszym postępowaniu nie mógł odnieść zamierzonego skutku, albowiem Sądem rzeczowo właściwym do orzekania w I instancji w kwestionowanym zakresie jest Sąd Okręgowy.

W kontekście powyższego kierowane pod adresem Sądu Rejonowego zarzuty apelującej są całkowicie bezpodstawne i noszą jedynie znamiona polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego. W tym stanie rzeczy nie ma żadnych podstaw, by kwestionować postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Rejonowy i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne.

Konkludując, Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ustalił, że roszczenie powoda jest usprawiedliwione zarówno co do zasady jak i wysokości.

Z tych wszystkich względów Sąd Odwoławczy uznał, iż apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i nie obciążył pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego, uznając że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności pozwalające na odstępstwo od podstawowej zasady rozstrzygania o kosztach procesu – odpowiedzialności za wynik na rzecz zasady słuszności.

Zważywszy, że w toku postępowania drugoinstancyjnego pozwana korzystała

z przyznanej z urzędu pomocy (...) Sąd Okręgowy przyznał na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 369 zł, obejmującą podatek VAT w wysokości 23% - § 4 ust. 3 w zw. z § 8 pkt 3 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2016. (...)).